

נוף איילון

לכבוד

ר' צחי לאון היקר,

שמחתי לקבל את ספרך '**הגיון ליבי**'. במבט ראשון נדמה שהגיון ולב הם שני דברים סותרים- הגיון הוא בשכל ולעומתו הלב. אך ספרך מלמד אותנו שילוב של כנות וענווה על ידי הלב, יחד עם תביעה ודרישה לעבודת ה' מתוך הגיון בריא.

ברצוני להביע הערכה על עצם הכתיבה ועל האומץ הרוחני הטמון בה. לא כל אדם מרהיב עוז בנפשו לבטא את עבודת ה' שלו באופן המחבר בין השכל הלימודי לבין רחשי הלב, בין מציאות החיים שלעיתים יש בה מחשכים לבין החיפוש המתמיד אחר האור.

ספרך דוחף אותנו בעדינות אך בעקביות לעיסוק בתורה שאיננו מנותק, שאיננו מסתפק ב"מצוות אנשים מלומדה", אלא מבקש חיבור, הקשבה ופנימיות. זהו קול חשוב בדורנו קול המזכיר שעבודת ה' איננה רק קיום יבש ומדויק, אלא מפגש חי בין האדם לבוראו.

בספר ניתן לחוש שאינך חושש לגעת גם בנקודות
של חולשה, כאב והתמודדות. לא להדחיק, לא
לעקוף אלא להאיר. יש בכך אמת גדולה,
שמתאימה לדורנו המבקש תורה גדולה ונוגעת.

יהי רצון שספר זה ימשיך להרבות אור, תורה והגיון
לב; שיזכה לפתוח שערים של חיבור, יושר פנימי
ועבודת ה' שלמה ואמיתית.

**בברכה ובהוקרה, הרב אלעד הלחמי רב הישוב
נוף איילון**

שעלבים

מכתב ברכה

זכיתי לקבל את ספרו של ר' צחי הי"ו "הגיון ליבי".

עיינתי וקראתי אחת הנה ואחת הנה. הדברים נאמרים מלב רגש ונכון המייחל ומצפה ומקווה לישועת ה'. כל אדם השואף להתקרב לרבש"ע יוכל למצוא בספר זה מאמרים המדברים אל ליבו.

לחיבת הקודש אוסיף. בפרשת יתרו כתבת על יתרו שהוא לא רק שמע אלא גם בא. כידוע, נחלקו תנאים במסכת זבחים האם יתרו לפני מתן תורה כפשוטם של פסוקים או לאחריה בבחינת אין מוקדם ומאוחר בתורה. אמנם יש להבין מדוע הקדימה התורה פרשה זו. ובאר השפת אמת שיתרו הוא בבחינת ארץ שקדמה לתורה, דהיינו שאי אפשר לקבל את התורה אלא אם כן אתה מגיע בלב פתוח וחפץ, והדוגמא לכך לא נשאר אלא לברך, שרבים ייהנו מהספר ותרבה הדעת בבחינת "כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

הכותב לכבוד המחבר ותורתו

הגיון ליבי

הרב גדעון בנימין ראש הכולל בישיבת שעלבים

פתח דבר

בעל החיי אדם כתב בספרו כי ידע שיתלחשו עליו, לא מפני שחידש דבר מהפכני, אלא מפני שלא היה מן התלמידים המובחרים שבדורו, והחשש הזה ליווה אותו בשעה שבחר לכתוב ולהוציא את דבריו לאור. כשקראתי את דבריו מצאתי בהם הד מוכר, שכן גם בי חי החשש הזה — לא מפני שאמרו דבר חדש, אלא מפני שהפחד שלפני יצירה חי אצלי תמיד.

שהרי אינני מן הכותבים הכבדים, ולא מבני ביתן של חבורות הסופרים, ולא נולדתי עם קולמוס ביד. כל מה שיש לי הוא לב שמבקש אמת, ושנים של מחשבות שביקשו לצאת.

כמעט בכל יום שאלתי את עצמי: מי אני שאכתוב, מי אני שאדבר, האם יבינו אותי, האם אטעה, האם יבקרו. ובכל פעם חזרה ועלתה מחשבה אחת — דעתי עליה: על היצירה, על השליחות, על האחריות לומר את המילים הנכונות בזמן הנכון.

כי יש רגע שבו אדם מפסיק לשאול אם הוא ראוי, ומתחיל לשאול אם הוא נחוץ. ואם המילים שבתוכו יכולות להאיר לעוד לב אחד, להחזיר נשימה למי

הגיון ליבי

שאיבד, לפתוח חלון למי שחיפש — אין לו רשות
לשתוק.

ואם יבקרו — יבורכו גם הם, שהרי ביקורת היא
הוכחה שיש חיים סביב הספר, וסימן שהדברים
נגעו במקום שדורש תנועה.

אני מניח כאן את דפיי בלב פתוח ובידיים פשוטות,
בלי מחיצות ובלי מסכות. זה איננו ספר של
"מחבר", אלא מסע של אדם אחד המבקש לראות
את השגחתו של הבורא בכל צעד, ולהקשיב לקולו
הפנימי — להיגיון ליבו.

תוכן עניינים

חומש בראשית

פרשת בראשית: תיקון המידות הכלי לקבלת
התורה- דרך ארץ קדמה לתורה.

פרשת נח - ביאור עומק עניין המבול ותיקון דורו
ורמזים לעבודת התשובה.

פרשת לך לך - חקירת מסעו של אברהם אבינו
והנהגותיו הראשונות בעבודת ה.

פרשת וירא - עיון במעמד העקדה וגודל הניסיון
במסירות נפש לאמונה טהורה.

בראשית - ההכנה לקבלת התורה

"בראשית ברא אלוקים את השמים ואת

הארץ."

שואל רש"י בשם רבי יצחק: לכאורה לא היה צריך להתחיל את התורה בסיפור הבריאה, אלא מן המצווה הראשונה שניתנה לישראל – "החודש הזה לכם".

אם כן, מדוע פתחה התורה בבראשית?

ומשיב: כדי להודיע ש"כוח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים". שאם יבואו אומות העולם ויאמרו לישראל: ליסטים אתם, שכבשתם ארצות שבעה גויים – נאמר להם: כל הארץ של הקדוש ברוך הוא; ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו.

אלא שעדיין יש להעמיק בדבר. דברי רבי יצחק מיישבים את עצם פתיחת התורה בסיפור הבריאה, אולם ספר בראשית איננו מסתכם בפרשת הבריאה בלבד. הוא כולל בתוכו פרשיות רבות: קין והבל, דור המבול, דור הפלגה, וסיפורי האבות הקדושים. מה תכליתם של כל המאורעות הללו? מדוע נכתבו דווקא בראשית התורה?

מבאר האדמו"ר בעל נתיבות שלום, שכל פרשיות ספר בראשית הן הכנה והקדמה למתן תורה. התורה עתידה להינתן רק בספר שמות, בפרשת יתרו, אך קודם לקבלתה יש צורך בהכנת הכלי הראוי.

ומהו אותו כלי? תיקון המידות.

ללא מידות מתוקנות אין האדם כלי ראוי לקבלת התורה. אי אפשר לאחוז בתורה בעוד היצר מושל בלב; אין טבילה מועילה כאשר השרץ בידו.

שורש כל הקלקולים שבמידות הוא בשלושה כוחות עיקריים: הקנאה, התאוה והכבוד. מהם מסתעפים כל שאר הפגמים שבנפש האדם.

בפרשת קין והבל אנו רואים עד היכן עלולה הקנאה להוביל – עד כדי הרצח הראשון בתולדות האנושות. קנאה שאינה מתוקנת מדרדרת את האדם לשפל המדרגה.

בדור המבול פגמו בני האדם במידת התאוה: גזל, עריות וחמס מילאו את הארץ, עד שנחרב העולם ואיבדו עצמם מן הקיום.

ובדור הפלגה באה לידי ביטוי מידת הגאווה והכבוד – "נעשה לנו שם". רצון האדם להעמיד את עצמו במרכז, לבנות מגדל שראשו בשמים, הביא לבלבול הדעת ולפירוד הלשונות.

לשם כך הקדימה התורה ללמדנו את פגם שלוש המידות הללו, עוד בטרם קבלת התורה והמצוות. תחילה יש לעקור את שורש הקלקול, ורק אחר כך ניתן לבנות קומה של קדושה.

ולא לחינם נקרא ספר בראשית בפי חז"ל "ספר הישר". בסיפורי האבות – אברהם, יצחק ויעקב – אנו פוגשים את תיקון המידות בשלמותן: יושר, ענווה, חסד, מסירות ודבקות בה'. האבות הם הדוגמה החיה לאדם שהכין את עצמו להיות כלי לשכינה.

"אבות סימן לבנים" – כשם שהם תיקנו את מידותיהם וזיככו את לבבם, כך מוטל עלינו ללכת בדרכם, לטהר את המידות ולהכין את הכלי הראוי לקבלת התורה. ומתוך טהרת המידות וזיכוך הלב נזכה לדבקות אמיתית בהשם יתברך, ובמהרה לגאולה שלמה ולהופעת משיח צדקנו, שיסיר מעלינו את שיירי הטומאה ויביאנו אל השלמות.